

Değerli Eğitim Emekçisi, Sevgili Öğretmenim,

Uzun zamandır sana yazmak istediğim ama nasıl başlayacağımı bilmediğimden sürekli ertelediğim mektubumu bir okul sabahında yazıyorum. Bu ilk mektubum sana yeni ve şaşırtıcı gelebilir. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı düşünsek de birbirimize çok benzediğimize, pek çok ortak noktamız olduğuna inanıyorum. Eminim eşitliğe, barışa ve özgürlüğe dair umudumuz ve emeğimiz aramızda sıkı bir bağ oluşmasına aracı olacaktır. Sanırım öncelikle kendimi anlatmam gerekecek. Anlatacak o kadar çok şey var ki! Galiba bu ilk mektubumda sana biraz çocukluğumdan bahsetmem beni anlamam ve tanıman için faydalı olacaktır.

Dünyada halen köle pazarlarında satılan, doğar doğmaz ölüme terk edilen, organları için öldürülen, ihmal edilen, fiziksel şiddete maruz bırakılan, istismara uğrayan, savaş ve çatışmalardan kaynaklı yurdundan edilen, kimliğinden dolayı ötekileştirilen, yoksulluk ve yoksunluk çeken milyonlarca çocuğun olduğu bir çağda kısmen daha az dezavantajlı bir çocukluk geçirdiğimi söyleyebilirim. Yine de her çocuk gibi ben de mevcut yetişkin dünyasının pek çok dezavantajının mağduru oldum. Dönüp geriye baktığımda yaşadığım pek çok dezavantajın doğal değil, yapay ve kurgusal olduğunu söyleyebilirim. Çünkü her ne kadar 'çocuk' biyolojik bir gerçekliğe denk düşse de bence 'çocukluk' toplumsal bir rolü ifade ediyor. Tıpkı erkeklik ve kadınlık gibi...

Daha küçük bir çocukken bile toplum benimle ilgili hedefleri belirlemişti, yani aslında rolüm hazır! Her şey akılcı kalıplara göre ilerlemeliydi! Pedagoglar, doktorlar, pediatristler ve psikologlar hafta hafta, ay ay göstermem gereken ilerlemeyi önceden belirlemişlerdi. Bu belirlemelere uymak normalliğimin göstergesi olacaktı. Kullanma kılavuzu detaylı bir şekilde hazırlanmış bir nesne gibiydim. Herhangi bir etkiye vermem gereken tepki bile önceden hesaplanmıştı.

Yetişkinler benden bahsederken ya da benimle konuşurken çoğunlukla kendimi bir yatırım nesnesi olarak algıladım. Sanki hayatım, onların kendi hayallerini gerçekleştirecekleri ve kendi eksikliklerini giderecekleri bir iktidar alanıydı. O anda olduğum kişiye değil de gelecekte olacağımı ön gördükleri kişiye saygı duyar gibiydiler. Gücsüz, bilinçsiz ve yetersiz olduğum düşüncesinden hareketle, benim adıma karar almakta ve bu kararları uygulamakta hiçbir sakınca görmezlerdi. Bunu yaparak beni, bu sözde yetersizlikler çağının zararlarından koruduklarına inanır ve benim olgunlaştıkça onların haklılığını görecekimi ve bu kararları onaylayacağımı söylerlerdi. Onlara bunun aşırı korumacı, otoriter ve tek yönlü bir ilişki olduğunu, beni bağımlı bir birey haline getirdiğini ve benliğimi zedelediğini söylemek isterdim. Ama söylesem bile aslında beni pek ciddiye almazlardı. Çünkü benim sevimli, saf, afacan olduğum düşüncesi tüm gerçekliğimi örten bir perde gibiydi. Yani aslında örtük bir sömürünün nesnesi ve aracı konumundayım; bilgi, deneyim, iyi niyet ve şefkat ile örtülü bir sömürünün...

Yetişkinler, çocukluğumu kendi içinde ve kendine özgü bir boyutta ele almazlardı. Kendi sistemleri ve düşünceleri çerçevesinde değerlendirerek beni sürekli kendi beklentilerine uygun hale getirmekle uğraşırlardı. Oyunlar ve oyuncaklar bile haz ve eğlence kaynağı faaliyetler olmaktan öte becerilerimi güçlendirmesi ve zekamı geliştirmesi gereken araçlara dönüştürülmüştü. Herkesin benimle ilgili, kim olduğum ve kim olacağım ile ilgili, fikirleri vardı. Kimisi için boş bir levhayken kimine göre bir bal mumu heykeldim. Bazıları erkenden evlenip evlenemeyeceğimi tartışırken birileri durmadan uğrunda ölmem gereken şeyleri sayıyordu. Herkesin benim üzerimde bir söz hakkı vardı. Kendimi hiç kimseye anlatamıyordum ama herkes beni anladığını iddia ediyordu. Ne çok isterdim kendi sözümü söyleyebilmeyi!

Bunları yaşayan tek çocuğun ben olmadığım konusunda artık hiç şüphem yok. Ama kaygılıyım. Zamanında mağduru olduğum bir yetişkin merkezli hayatın sanki taşıyıcısı, devam ettiricisi oluyorum. Ama hala içimde bir yerlerde umutlu, sevgi dolu bir çocuk da yaşıyor. Bunları bana yazdıran da galiba onun hayat dolu çabaları.

Sevgili Öğretmenim,
Keşke sana içimi dökmenin beni ne kadar mutlu ettiğini anlatabilecek kelimeler bulabilsem. Daha yazacak çok şey var ama bunları bir mektupta toparlamak çok zor. Nasıl bir çocukluk yaşamak istediğime dair özlemlerimden de bahsetmek isterdim ama galiba bu, başka bir mektubun konusu. Yakın bir zaman içinde sana tekrar yazarım. Eminim senin de anlatacak çok şeyin vardır. Olur da benimle paylaşmak istersen lütfen bana yazmaktan çekinme. Mektubunu Diclekent Dupleks Evleri 249. Sok. No:20 Kayapınar / Diyarbakır adresine veya amedegitimatolyesi@gmail.com e-posta adresine yollarsan illa ki elime ulaşır. Cevabını dört gözle bekliyor olacağım.

Şimdilik hoşça kal.

